

[Asger Jensen.]

Hvis reglerne, hvad de annoncer, der har været fremme i den sidste tid, tyder på, udnyttes på en lidt urimelig måde, så må man se på det, men derfor skal man da ikke gå så vidt som i tilfældet her helt at ville udelukke mulighederne for kapitaldannelse i virksomhederne. Det største problem er nemlig at få kapitaldannelse nok her i landet til at modernisere og udbygge erhvervslivet. Det tager de bestemmelser, vi har i vore love herom, sigte på, og jeg kan ikke forstå, at der er nogen, der har ønske om at ødelægge disse muligheder. Enten det er skibe eller andre ting, man derved får bygget, skaffer disse ting jo beskæftigelse, og de produktionsmuligheder, der kommer ud af det, danner basis for ny beskatning, både af den indtjening, der finder sted ved at have disse produktionsmidler, og af de lønninger, der udbetales i de virksomheder, der på den måde har skabt nye arbejdspladser.

Det er altså vor opfattelse, at man kan se på, om der er urimeligheder, men de fire forslag her må vi afvise. Hvis de blev vedtaget, ville det ikke være muligt at opretholde det private erhvervsliv. Vi vil fortsat føre en sådan politik, at der ved investering kan skabes nye arbejdspladser, og den fortjeneste, der kommer ud af det, bliver der mulighed for at beskatte. Men vi vil ikke være med til at forringe erhvervslivets muligheder for ekspansion, og derfor må vi afvise de fire forslag.

Jens Foged: Vi fra vor side kan i ét og alt tilslutte os finansministerens bemærkninger. Vi finder, at det var en nøgtern behandling af problemerne med disse fire lovforslag som grundlag.

Må jeg med hensyn til afskrivningsreglerne som helhed sige, at vi anser det for at være forkert at røre ret meget ved dem og sådan i tide og utide pille ved dem. Det giver utryghed inden for erhvervslivet. Hvis vi kunne gøre dem tidløse, om jeg må sige det sådan, ville det være det bedste.

Jeg kunne over for forslagsstillerne påpege, at da den tidligere regering forringede afskrivningsreglerne, begyndte med dags varsel en forøgelse af arbejdsløsheden. Forringelsen var den direkte årsag til, at arbejdsløsheden omgående blev stærkere, virksomhedslederne blev nervøse for at for-

øge virksomhederne. Vi ville derfor svække vor konkurrenceevne, og virksomhedernes muligheder for at vokse i takt med behovet for at beskæftige den stedse stigende befolkning ville ikke være til stede mere.

Ligesådan kunne man se, at da den nuværende regering forandrede disse forringede afskrivningsregler til det bedre, blev der næsten med dags varsel større mod på at bygge videre på virksomhederne, arbejdsløshedstallene faldt ret omgående. Det er et barometer, det er ganske fortræffeligt at se på, når man diskuterer afskrivningsreglerne.

Vi vil naturligvis se på disse ting i udvalget, som det er foreslået, og vi vil være med til at se på eventuelle urimeligheder. Vi påstår ikke, at der ikke kan findes vildskud, og disse vildskud er vi villige til at være med til at bortluge. Men i øvrigt finder vi ikke, at der i de foreliggende forslag er retningslinjer for, hvad vi bør foretage os. Vi er som sagt enige med finansministeren i, at man kan se på tingene i udvalget, og vi er villige til at bortluge vildskud.

Helge von Rosen: Det ville være groft, hvis hr. Sigsgaard havde ret i, at de særlige afskrivningsregler blot er et statstilskud til investeringer i flæng uden hensyn til deres nytte og nødvendighed, sådan at der altså fremkommer tilfældige investeringer, der er en hovedårsag til vanskelighederne med den anstrengte betalingsbalance og til den høje rente. Det er jo det, hr. Sigsgaard og hr. Kjer Rasmussen antyder.

Men man må selvfølgelig give hr. Sigsgaard ret i, at afskrivningsreglerne faktisk ikke er gjort betingede af den nyttevirkning og den nødvendighed, som er forbundet med de enkelte investeringer, og det er efter min mening godt det samme, at vort skattesystem ikke er selektivt på den facon. Jeg vil til enhver tid regne med, at de erhvervsdrivende, der sætter deres formue og arbejdsindsats på spil og i reglen har en vis forretningmæssig erfaring, er i stand til at skønne alene, uden lovgiverne og især uden samråd med f. eks. en skatteembedsmand, over, på den ene side hvilken risiko og på den anden side hvilken gevinstchance der er forbundet med den enkelte investering.

Man kan se af bemærkningerne og hr. Sigsgaards fremsættelse, at han er løbet sur